

AMANDA BLACK

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2023

AMANDA BLACK
TEHLİKELİ MİRAS

Özgün adı: AMANDA BLACK
Una Herensia Peligrosa

ISBN: 978-605-188-701-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238
MATBAA SERTİFİKA NO: 42010

Metin © Bárbara Montes, Juan Gómez-Jurado, 2021

Resimleyen © David G. Forés, 2021

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Antonio Kerrigan Literary Agency Donegal Mangalia, S.L. ile
yapılan anlaşmayla alınmıştır ve Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Filiz Çiçek

İşpanyolcadan çeviren: İrem Genç

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan Günay

Baskı: **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Assum Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mahallesi Harmantepe Caddesi No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

BÁRBARA MONTES
JUAN GÓMEZ-JURADO

AMANDA BLACK

TEHLİKELİ MİRAS

İllüstrasyonlar: David G. Forés

İspanyolcadan çeviren: İrem Genç

*Bárbara Montes bu kitabı Alejandro, Jorge,
Nerea ve Cristina'ya ithaf ediyor.*

*Juan Gómez-Jurado bu kitabı Andrea ve Javi'ye
ithaf ediyor.*

On üç yaşımdayım ve yarın, hiç çalışmadığım bir sosyal bilgiler sınavım var. Ama beni en çok endişelendiren şey, bu değil.

Borçlu olduğumuz banka, hafta sonundan önce Paula teyzemle beni, Black Malikânesi'nden çıkaracak. Üç saniye öncesine kadar beni en çok endişelendiren şey, buydu.

Ancak ben Dagon Kulesi'nin yüz sekseninci katından inerken biri, tutunduğum halatı kesti.

Şu anda dört yüz yetmiş yedi metre yükseklikten hızla düşüyorum.

Hesaplarıma göre dokuz saniye içinde yere çakılacağım.

Beni asıl endişelendiren şey bu da değil, halatı kesenin en yakın arkadaşım olması.

Ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyorum.

Adım Amanda Black ve hikâyem çok da uzak olmayan bir zamanda başlıyor.

Hayatım o zamanlar şey gibiydi... Bunu daha kibar bir şekilde nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Her neyse, ben anlatayım, sen boşlukları doldurursun.

Büyük teyzem Paula'yla tek odalı bir dairede yaşıyordum, kendisi teyzemden çok büyükannem gibidir. Bazen insanı sevgiye boğabilir ama yine de o yanımda olduğu için şanslıyım. Beni bebekken yanına almış çünkü annemle babam ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüşler. Onlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Büyük teyzem Paula, sahip olduğum tek aile.

Dairemiz küçücüktü, daracık bir odası vardı ve banyoyu ev sahibimizle ortak kullanmamız gerekiyordu. Oturduğumuz bina, şehrin en kötü semtlerinden birinde ve ev sahibimiz, bu bina ile en alt kattaki Meksika restoranının sahibi. Kendisi artık restoranda

çalışmıyordu, oğullarından biri işletiyordu. Oraya sadece yemek yemek gidiyordu. Adam Meksika mutfağına bayılıyordu. “Bayılıyordu” = “Onun dışında bir şey yemiyordu”. Onun için yemek ne kadar acıysa o kadar iyiydi. Acıyı çok seviyordu.

Tonlarca kilo acı baharat.

Tuvalete gitmek için gün doğmadan önce kalkmam gerekiyordu çünkü ev sahibi çok erkenciydi. Yarışı kaybedersem ortalık savaş alanına dönüyordu. Biyolojik savaş alarmı durumunda karantinaya alınması gerekirdi. O koku ormanına girmek için burnuma mandal takmam gerekirdi, aksi takdirde tatsız bir şekilde boğularak ölmeye hazırlıklı olmalıydım.

Ancak hayatım değişmek üzereydi.

Nasıl bir değişimden bahsettiğimi hayal bile edemezsin.

Ödevimi, asma kattaki bir havalandırma kanalında yapıyordum. Ödevimi neden bir havalandırma kanalında mı yapıyordum?

Ona da geleceğiz. Şimdilik ev sahibi beni görme-
sin diye orada saklandığımı bilsen yeter. Adam ge-
ciken kirayı istemek için sürekli teyzemle beni

arıyordu. Çok paramız yoktu. Daha doğrusu, HİÇ paramız yoktu. Teyzemin maaşıyla ancak karnımızı doyuruyorduk.

Biri havalandırmanın önünden geçti. Adımlarının uzaklaştığını, merdivenlerden çıktığını duydum. Fazla yukarı çıkmadı; Paula teyzemin, benim ve ev sahibinin yaşadığı birinci katta durdu. Bunun çok tuhaf olduğunu düşündüm çünkü bizi kimse ziyaret etmezdi. Ev sahibi oldukça sevimsiz bir insandı, bize gelince de hiç tanıdığımız ya da akrabamız yoktu.

Ding dong.

Ding dong.

Ayak sesleri ve başka bir zil sesi.

Ev sahibinin kulak tırmalayan sesi içeriden duyuldu.

“Geldim, geldim. Sabret biraz.” Son cümle diğerrinden yüksek sesliydi ve bunun, gizemli misafire kapıyı açmasından kaynaklandığını hissettim. “Ne istiyorsunuz?”

“Amanda Black’e çok önemli bir mesaj getirdim.” Ses yumuşak ve zarafet yüklüydü. “Evde mi, biliyor musunuz? Çaldım ama kimse açmadı.”

“Bilmem, kapıcısı değilim ki. İsterseniz bana verin,” diye cevapladı ev sahibi homurdanarak.

“Mümkün değil, beyefendi. Bu mesajı sadece Black hanımefendinin kendisine iletebilirim. Çok önemli bir mesaj olduğunu söylemiştim.”

“O çocuğun nasıl önemli bir mesajı olabilir? Teyze-siyle onun açlıktan ağızları kokuyor ve aylardır bana kira ödemiyorlar. Şunu bana verin ve gidin buradan!”

“Üzgünüm, efendim. Bu mesaj on üç yıldır bizimle. Mesajı sadece ve sadece kendisine teslim etmemiz emredildi. Tekrar geleceğim. Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler, beyefendi.”

“Cehennemin dibine...”

Son kelime, çarpan kapı sesiyle arada kaynadı.

Ayak sesleri, bulunduğum havalandırmaya tekrar yaklaşmaya başladı, sonra da kapıya doğru uzaklaştı. Birkaç saniye sonra ev sahibi dairesinden çıktı, kapıyı kilitledi ve aşağı indi, saklandığım yerin önünden de geçti. Aşağıda bir komşuyla konuşmak için durdu.

Bu sırada benim de içim içimi yiyordu.

Kuryeyi durdurmam gerekiyordu.

O mesajda ne yazdığını, mesajı kimin gönderdiğini ve neden bu kadar önemli (çok önemli!) olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Ama ev sahibi beni görmeden oradan nasıl çıkacaktım? Beni görürse kirayı isteyecekti ve ödemenizin imkânı yoktu.

Birden aklıma bir fikir geldi.

Kitaplarımı, defterlerimi ve kalemlerimi orada bırakarak, sürünerek havalandırma kanalından çıktım. Her şeyi toplamak için sonra gelecektim. Koşarak dördüncü kata gittim ve koridorun sonundaki pencereye yöneldim. Pencereyi açmaya çalışırken epey zorlandım. O binadaki her şey bozuktu ama kimse tamir etmiyordu. Birkaç dakika pencere kulplarıyla boğuştuktan sonra nihayet lanet pencereyi açmayı başardım. Tam zamanında açıldı çünkü camı kırmak üzereydim. Gerçi kırsam da önemli değildi, binada meydana gelen bir hasar daha fark edilmezdi bile.

Yağmur yağıyordu.

Hem de bardaktan boşanırcasına.

Ve ben yağmurdan nefret ederim.

Yağmur yağdığında saçlarım kıvırcıklaşıp kabarıyor ve yeni yıkanmış Pomeranya cinsi bir köpeğe benziyorum.

Homurdanarak pencereden çıkıp yanındaki oluktan beşinci kata tırmandım. (Beşinci katın penceresine tahtalar çakılıydı. Bunu biliyordum, bir komşuyla oynarken ben kırmıştım, bu yüzden dördüncü katın penceresini kullanmıştım.)

Beşinci kata ulaştığımda dikkatlice arkamı döndüm, sırtımı duvara dayadım ve aşağıya baktım. Bunu asla yapmamalıydım, biraz başım döndü. Düşersem sakız gibi kaldırıma yapışırdım. Eminim canım çok yanardı. Ama oraya kadar gelmiştim ve devam etmeliydim; birkaç defa derin derin nefes alıp öndeki binaya atladım.

Atlayış sırasında mesafeyi yanlış hesapladığımı fark ettim. Hedefim olan çıkıntıya ulaşamama ihtimalim yüksek ya da çok yüksekti.

Ulaşamadım.

Onun yerine bir balkonun parmaklıklarına tutunabildim. Birkaç dakika sallandıktan sonra balkona tırmanmaya başladım ama yağmur yüzünden ayak-kabılarımdan biri kayınca (Yağmurdan nefret ettiğimi söylemiş miydim?) az kalsın yine düşüyordum.

Sonunda tırmanmayı başardım ve yeni bir çıkıntıya ulaşana kadar korkuluk boyunca ilerledim, tekrar dengemi kaybetmek istemediğimden çok dikkatli bir şekilde yürümeye başladım.

Önünden geçtiğim pencerelerden birinde, oturma odasında süper kahraman oyuncaklarıyla oynayan birkaç çocuk gördüm. Camın arkasından onlara göz kırptım ve Örümcek Adam'ın ağlarından birini fırlatıp gözden kaybolurken yaptığı hareketi yaptım. Aslında yangın merdivenine atladım ama o çocukların, kendilerinden çok da büyük olmayan bir kızı, Örümcek Adam sandıkları günü unutmayacaklarına eminim.

Yangın merdivenine varınca son hızla merdivenlerden inmeye başladım. Neredeyse ayağım basamaklara değmiyordu, ikişer ikişer atlıyordum. Bunları nasıl yaptığımı bilmiyordum. Jimnastikte o kadar da iyi olmadığımı göz önünde bulundurursak yeteneklerim beni fazlasıyla şaşırtmıştı.

Birinci kata vardım... Ve yangın merdiveni orada bitti. Duvarda merdivene benzer bir şey vardı, sadece kancasını açıp aşağı itmeme gerekiyordu. Denemedim sanma ama o kadar çok ses çıkarıyordu ki hemen pes ettim. Komşular çok dedikoducu. Herkes, ne olup bittiğini görmek için dışarı çıkardı ve ben de güzel bir azar işitirdim.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı: üzerinde bulunduğum platformdan yere atlamak.

Tek seçeneğim bu olduğu için yapabildiğim tek şeyi yaptım, atladım.

Yağmurun altında kendimi bıraktım, sağ bacağım vücudumun altında bükülmüş, sol bacağım bir üçgen oluşturacak şekilde bir tarafa uzanmış; sol kolum arkamda gerilmiş ve sağ elimin avuç içi ıslak zemine dayanmıştı.

Bir bacağımı kıracağımı ya da tavadan kaçan bir köfte gibi yuvarlanacağımı düşünmüştüm ama bir yerim kırılmadı, köfte gibi yuvarlanmadım.

Sadece mükemmel bir iniş ve garip bir gerçek dışılık hissi yaşadım.

Farların ışığı beni aydınlattı. Bir fren sesi duyuldu. Ayağa kalktığımda arabanın kapısı açılıp tekrar kapandı ve araçtaki kişi dışarı çıktı, ayak sesleri bana doğru yaklaşıyordu.

Farlar gözümü kamaştırmıştı, yine de tuhaf bir fiziği olduğunu görebiliyordum: Çok uzun ve zayıftı. Tanınmış bir nakliye şirketinin üniformasını giyyordu. Şapkası, alaycı bir gülümsemeyle kıvrılan ince dudakları dışında yüzünün büyük kısmını gizliyordu.

“Sanırım Bayan Black sizsiniz, değil mi?”

“Evet, doğru. Galiba bana vereceğiniz bir mesaj var.”

Adam bir kere başını sallayarak onayladı ve ceketinin iç cebinden bir zarf çıkararak bana uzattı.

Zarfı aldım. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu.

“Bu gece saat 23.57.30’a kadar zarfı açamazsınız,” dedi. Adamın normal bir kurye olmadığından şüphelenmeye başlamıştım. “Bu normal bir mesaj değil, ben de sıradan bir kurye değilim. Dediğimi yapmazsanız mesaj kendi kendini yok edecek.”

Elimde tuttuğum kâğıt parçasına tekrar baktım. Aklımda bir sürü soru vardı, başımı kaldırıp kuryeye baktım ama adam çoktan arabaya binmişti, yağmur altında uzaklaşıyordu. Yalnızca arka farlarını görebildim.

Zarfı cebime koyup elimi saçıma götürdüm. Biliyordum! Kıvırcıklaşmaya başlamıştı işte! Kurduğunda yünlü bir şapkanın ponponu gibi görünecekti.

İçimi çekerek oturduğumuz binanın kapısına doğru yürümeye başladım. Oraya vardığımda saklanmak için kenara zıplamak zorunda kaldım. Ev sahibi hâlâ komşuyla konuşuyordu. O giriş elenmişti, adamın beni görmesini ve kira hakkında soru yağmuruna tutmasını istemiyordum. Zihnim, demin bana verilen zarfın içinde ne olduğunu çözmeye çalışırken bununla uğraşamazdım.

Bir şey düşünmem lazımdı.
“Hapşu!” Saçlarım ıslandığı için hapşırdım.
Mümkünse hemen.

